Ma tunne sääl so ennámb.
So taiwa al,
So silmi al
Ei tohhi kurja tetta,
Ei melest sinno zátta.

4. Mul allati om silmi een
So wäggi, tarkus, heldus
Sen üllespiddamisse töön,
So armo-hole selgus.
Kik kulutap
Nink tunnistap
Ja näüdap mulle sinno,
So pole töstap minno.

5. Kuis selgeste ma näe ka,
Et kik mull' and so käsi!
Ei wõi ma eal möttelda,
Et hennel' sa kik essi.
Ei minno käen, —
So armo wäen
Om siggidus — sa kannat
Hoolt, nink, mes tarbis, annat.

6. Ent siski om mul sult se auw,
Maad wilja-kandjas tetta;
Ei tühjas jä mo hoo! ja nõuw,
Ma önnistust sa wõtta.
Kui külw om hä,
Ma lootma jä,

Et sigginep kik häste
Nink zirbil tööd saap töeste.

7. Nink kuis sa minno awwustat,
Et sa mo waiwa läbbi
Maad, lina toidat, õnnistat,
Neil' sadat mittund abbi!
Ei olle töest
Ma sinno käest
Siin ilman halwas tettu,
Ent rohkest awwustedu.

8. Ni te ma tööd so orjussen,
Nink palka so käest oda,
Kui ma iks käü so peljussen
Nink sinno päle loda.
Ja wimate
Sa tötteste
Mo wõttat päle waiwa
Siist henne mannu taiwa.

F. H.

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 16